22 Ιανουαρίου 2026

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Όσιος Βησσαρίωνας ο Αγαθωνίτης – Ο Άγιος των φτωχών και των κατατρεγμένων

/ Αφιερώματα / Γενικά Θέματα / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia

Σήμερα, 22 Ιανουαρίου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Οσίου Βησσαρίωνα του Αγαθωνίτη (1908 – 1991), του οποίου το λείψανο βρέθηκε άφθαρτο στις 3 Μαρτίου του 2006.

«Άγιο των φτωχών και των κατατρεγμένων, των χηρών και ορφανών, Άγιο πατέρα όλων των ανθρώπων, που συναναστράφηκε και αγάπησε όλους του ανθρώπους, μπαίνοντας μέσα στα σπίτια όλων των χριστιανών και μη, από χωριό σε χωριό, από πόλη σε πόλη», έχει αποκαλέσει τον Όσιο, ο Αρχιμανδρίτης π. Γερμανός, Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Αγάθωνος.

Γέρων Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης

Ο Αρχιμανδρίτης π. Γερμανός και ο ιερομόναχος π. Βησσαρίωνας από την Ιερά Μονή Αγάθωνος, είχαν μιλήσει στην **Pemptousia.tv** και τον δημοσιογράφο Δημήτρη Στρουμπάκο για την Οσιακή ζωή και τα θαυμαστά γεγονότα που συνέβησαν κατά τη διάρκεια του βίου του γέροντά τους, του Οσίου Βησσαρίωνα Κορκολιάκου, πριν από την αγιοκατάταξή του, στις 14 Ιουνίου 2022, από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Στο αφιέρωμα, περιγράφουν επίσης τις μοναδικές στιγμές της ανακομιδής του άφθαρτου λειψάνου του Οσίου Βησσαρίωνα και μας ξεναγούν στο Μοναστήρι, στο παρεκκλήσιο της Αγίας Τριάδας όπου βρίσκεται η λάρνακα και θησαυρίζεται το Ιερό λείψανο και στον τάφο του Αγίου.

Ο βίος του

Ο Όσιος Βησσαρίων (Κορκολιάκος), ο Αγαθωνίτης, γεννήθηκε στο Πεταλίδι Μεσσηνίας το έτος 1908, όπου έμαθε τα πρώτα του γράμματα. Το κοσμικό του όνομα ήταν Ανδρέας. Στα 18 του χρόνια πήγε στην Καλαμάτα, όπου συνδέθηκε με πνευματικούς ανθρώπους και αποφάσισε να εισέλθει στον ιερό κλήρο. Έγινε Μοναχός και πήρε το όνομα Βησσαρίων. Έπειτα χειροτονήθηκε Διάκονος, Ιερέας και έλαβε το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου.

Ανώτερες σπουδές του ήταν το Σχολαρχείο. Ωστόσο η συνεχής μελέτη των ιερών βιβλίων, των κειμένων της Εκκλησίας μας, των βιβλίων του αναλογίου, είχαν

κάνει τον π. Βησσαρίωνα άνθρωπο ευρύτατα και βαθύτατα μορφωμένο θεολογικά.

Γεμάτος πνευματικά εφόδια το έτος 1935, ύστερα από πρόσκληση του επίσης Μεσσήνιου Μητροπολίτη Καρδίτσας Ιεζεκιήλ, ο π. Βησσαρίων πήγε στην Καρδίτσα, όπου αφοσιώθηκε στο έργο της διακονίας του Κυρίου μας. Εκεί ασκήθηκε στο έργο της φιλανθρωπίας και μέσα σε αυτό ανάλωσε ολόκληρη τη ζωή του σε σημείο που ευρισκόμενος στο Νοσοκομείο «Σωτηρία», λίγο πριν το θάνατό του, να ρωτάει από το κρεβάτι του πόνου με ακαταπόνητη έγνοια για τα παιδιά, τους φτωχούς, για τα πράγματα της Εκκλησίας και της κοινωνίας.

Ανέλαβε πολλές και δύσκολες αποστολές. Μεταξύ αυτών έπαιξε σημαντικό ρόλο στη γερμανική κατοχή, κατά την οποία αναφέρεται ότι βοήθησε πολλούς πατριώτες και έσωσε με προσωπικές παρεμβάσεις του παιδιά που είχαν συλλάβει οι Γερμανοί.

Μετά την Απελευθέρωση και τον Εμφύλιο ο π. Βησσαρίων έφυγε από την Καρδίτσα. Ήδη Αρχιμανδρίτης με πολύχρονο ασκητικό βίο και πλούσιο πνευματικό και κοινωνικό έργο, ήρθε στην Ιερά Μονή Αγάθωνος μετά το 1955, επηρεασμένος από τον επίσης Πελοποννήσιο π. Γερμανό Δημάκο. Εκεί ανέλαβε να διακονεί τον πνευματικό τομέα του Μοναστηριού. Είχε εσωτερικό διακόνημα μέσα στο Μοναστήρι, αλλά είχε και εξωτερική υπηρεσία στον κόσμο. Κάθε Δευτέρα και Τρίτη πήγαινε στα Νοσοκομεία της Λαμίας, έβλεπε τους ασθενείς, τους παρηγορούσε και τους εξομολογούσε. Με τη χαρισματική προσωπικότητά του, την αγάπη του για τον άνθρωπο και τον γλυκύ και απλό τρόπο του κατάφερνε να ανακουφίζει τις πονεμένες ψυχές. Τις λοιπές ημέρες καθόταν στο Μοναστήρι, μπροστά στην Εκκλησία, υποδεχόταν με το ευπροσήγορο χαμόγελό του τον κόσμο και άκουγε τα προβλήματά του. Οι άνθρωποι που έρχονταν φορτωμένοι με πόνο, βάσανα και άγχος, έφευγαν από το Γέροντα ανακουφισμένοι. Πολλούς από αυτούς τους βοηθούσε και οικονομικά. Όσα πράγματα και χρήματα του έφερναν πολλοί άνθρωποι που τον εμπιστεύονταν, ο παππούλης τα μοίραζε στους φτωχούς και όσους είχαν ανάγκη. Έλεγε συνεχώς: «Έξω οι άνθρωποι είναι φτωχοί, έξω πεινάνε, πρέπει να τους βοηθήσουμε».

Κάθε Σαρακοστή έφευγε από το Μοναστήρι με την ευχή του Γέροντα Γερμανού και έφτανε από τη μια άκρη του Νομού Φθιώτιδος στην άλλη. Πήγαινε σε όλα τα σπίτια και βοηθούσε. Πολλές φορές κοιμόταν και εκεί. Η περιοδεία του περιλάμβανε κατ΄ αρχήν την εξομολόγηση, για την οποία τον ανέμεναν με αδημονία σε όλα τα χωριά. Ο π. Βησσαρίων εξομολογούσε και τα παιδιά στο Εκκλησιαστικό Λύκειο της Λαμίας και ήταν ο πνευματικός τους. Εξομολογούσε τα παιδιά και στο τέλος πάντοτε τους έβαζε «κάτι» στο χέρι, για να τα ενισχύσει.

Όταν λειτουργούσε ο π. Βησσαρίων, έλαμπε ολόκληρος, καθώς τελούσε τη Θεία Λειτουργία με όλο το σεβασμό και την ιεροπρέπεια που αρμόζει. Παρά το γεγονός ότι δεν μπορούσε να μιλήσει καλά, καθώς η φωνή του ήταν φθίνουσα, εξαιτίας ενός περιστατικού με τους Γερμανούς, δεν παραιτήθηκε από το Άγιο Θυσιαστήριο. Έλεγε πως: «ο δε έχω, Κύριε, τούτο σοι δίδωμι»(Πρ. γ΄, 6). Με συμβουλές που η Θεία Χάρις παραχωρούσε στην προσευχή του, με εμπνευσμένη κατήχηση, με μυστική εξομολόγηση, φιλοτεχνούσε το έργο του ο λειτουργός του Θεού. Ήταν Μέγας Εξομολόγος. Τον έβλεπαν οι άνθρωποι ευπροσήγορο, απλό, ταπεινό, με την

αδύναμη φωνούλα του και έλκονταν.

Ο π. Βησσαρίων ήταν και ο «κουβαλητής» του Μοναστηριού. Έβγαινε με την εικόνα της Παναγία στα χωριά, όπου με λαχτάρα τον περίμεναν στους δρόμους οι πιστοί. Τελούσαν ακολουθίες, ο παππούλης τους εξομολογούσε, τους μιλούσε με λόγους πνευματικούς και οικοδομητικούς και εκείνοι έδιναν ευλογίες από τα προϊόντα τους. Ο π. Βησσαρίων όσα μάζευε τα μοίραζε σε δύο «σακιά». Ένα σακί έφερνε στο Μοναστήρι για τις ανάγκες του, καθώς τότε λειτουργούσε εδώ η Γεωργοτεχνική Σχολή και η Ιερά Μονή φιλοξενούσε 82 άπορα παιδιά. Όσα περιείχε το άλλο σακί τα μοίραζε κατευθείαν στους φτωχούς. Γνώριζε ποιες ήταν οι ανάγκες κάθε οικογένειας και ανάλογα έκανε τη διανομή.

Ο Γέρων Βησσαρίων πέρασε τη ζωή του νουθετώντας, συμβουλεύοντας, διακονώντας με παντοειδείς τρόπους το ποίμνιο του Θεού. Ήταν ο καλός ποιμήν, που θυσίασε τη ζωή του υπέρ των προβάτων. Τα του κόσμου όλα τα θεωρούσε σκύβαλα, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, «ίνα Χριστόν κερδήσει». Και τον κέρδισε το Χριστό. Ο π. Βησσαρίων είναι σήμερα κοντά στον Κύριο, ο οποίος οικονόμησε εξαιρετικά να του δώσει ιδιαίτερη τιμή. Δεν τον αγίασε απλά, του κράτησε το σώμα σε αφθαρσία, για να το δούμε όλοι εμείς ιδίοις όμμασι και να πιστέψουμε, να δυναμωθούμε, να συνετιστούμε, να συγκλονιστούμε.

Ο π. Βησσαρίων ήταν καλά στην υγεία του σε γενικές γραμμές. Δεν είχε μεγάλα προβλήματα. Προς το τέλος της ζωής του ήρθαν η κόπωση και τα γεράματα. Λόγω της σοβαρότητας της κατάστασης μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο «Σωτηρία» στην Αθήνα, όπου κοιμήθηκε από πνευμονικό οίδημα την 22 Ιανουαρίου 1991.

Η πρόσβαση στο Μοναστήρι εκείνες τις ημέρες ήταν δύσκολη λόγω έντονης χιονόπτωσης. Με δυσκολία ανέβηκε η νεκροφόρα. Για δύο ημέρες τοποθετήθηκε στην Εκκλησία, όπου πολύς κόσμος περνούσε για να χαιρετήσει το Γέροντα και να κλάψει. Έλαμπε το πρόσωπό του μέσα στο φέρετρο και το σώμα του ευωδίαζε. Το σώμα του δεν μπορούσε να ενταφιαστεί στο κοιμητήριο λόγω των καιρικών συνθηκών και ως εκ τούτου κηδεύτηκε στα Βαπτιστήρια, όπου υπήρχαν δωμάτια προορισμένα για την εξομολόγηση. Πολλοί άνθρωποι για χρόνια κατέβαιναν για να προσκυνήσουν το σκήνωμα, δείχνοντας την ευσέβειά τους. Μάλιστα πολλοί του έφερναν αφιερώματα, σαν να τα προσέφεραν σε Άγιο, χωρίς να περιμένουν οποιοδήποτε σημείο για να αποδείξει την αγιότητά του. Μάλιστα υπάρχουν αναφορές των θαυμαστών εμπειριών και των βιωμάτων που είχαν στον τάφο του Γέροντα. Πολλοί είχαν ταραχή μέσα στο σπίτι τους, μα όταν είδαν τον π. Βησσαρίωνα στον ύπνο τους, ήρθε η γαλήνη πάλι στην οικογένεια, και άλλα

παρόμοια. Αποφασίστηκε να μη γίνει εκταφή, αλλά αναβάθμιση του χώρου των Βαπτιστηρίων. Ωστόσο η καθίζηση που παρουσιάστηκε στην ανατολική πλευρά του Μοναστηριού απαιτούσε το γκρέμισμα και την ανοικοδόμηση αυτής με νέα στηρίγματα. Επομένως η εκταφή ήταν απαραίτητο να γίνει. Αφού τελέστηκε Τρισάγιο, ξεκίνησε η αφαίρεση των τούβλων. Φάνηκε το φέρετρο σε άριστη κατάσταση. Αφού μεταφέρθηκε στο κοιμητήριο, άνοιξαν οι Μοναχοί το φέρετρο για να αφαιρέσουν τα οστά. Όταν όμως το άνοιξαν, διαπίστωσαν με έκπληξη ότι το σώμα του κάτω από το σάβανο ήταν άφθαρτο.

“Η ημέρα που μίλησε ο ουρανός…”

Ο Μακαριστός Γέροντας Δαμασκηνός Ζαχαράκης, περιγράφει τις στιγμές της εκταφής του **Γέροντος Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου:**

“Αφού είδαμε ότι ο γέροντας τιμάται στον τάφο του, αποφασίσαμε να μην κάνουμε εκταφή, αλλά να αναβαθμίσουμε λίγο τα βαπτιστήρια, να περιποιηθούμε τον χώρο και να τον διαφυλάξουμε ως τόπο προσκυνηματικό.

Όμως οι τεχνικές υπηρεσίες της Νομαρχιακής Αυτοδιοικήσεως Φθιώτιδος –προς την οποίαν από επταετίας είχαμε απευθύνει αίτημα να μας βοηθήσει, γιατί το μοναστήρι παρουσίαζε καθιζήσεις στην ανατολική πλευρά του– μας είπαν ότι για να είναι σωστό το έργο έπρεπε να γκρεμιστούν τα βαπτιστήρια, ώστε να γίνει η απαραίτητη στήριξη του μοναστηριού. Το κρίναμε λογικό, καθώς τα βαπτιστήρια εκ της καθιζήσεως δεν παρείχαν καμίαν ασφάλεια. Είπαμε το «ναι», αλλά εκεί είχαμε τον τάφο του παππούλη.

Κάναμε προσευχή και παρακαλέσαμε τον παππούλη να μάς επιτρέψει την εκταφή του.

Έτσι, στις 3 Μαρτίου, όλοι οι αδελφοί μαζί πήγαμε κάτω, κάναμε τρισάγιο, ασπαστήκαμε τον τάφο του κι αρχίσαμε να αφαιρούμε τούβλα από την πλευρά του. Όταν έπεσαν τα πρώτα τούβλα, είδαμε ένα φέρετρο άθικτο, όπως το είχαμε βάλει.

Συνέστησα προσοχή, για να μη χτυπηθεί το φέρετρο· το βγάλαμε έξω και το πήγαμε στο κοιμητήριο, ώστε να μαζέψουμε τα κόκαλα του παππούλη. Ανοίγουμε το φέρετρο, σηκώνουμε το σάβανο και βλέπουμε το σώμα του άφθαρτο.

Συγκλονιστήκαμε· γονατίσαμε κάτω, φιλήσαμε το φέρετρο και μετά το σηκώσαμε και το πήγαμε στον ναό.

Είχαμε αντιληφθεί ότι βρισκόμαστε μπροστά σ’ ένα θαυμαστό γεγονός…”